

som han atter bruger, og kommer paant paa Fattigvæsenet og bliver saaledes ved med at stifte. Jeg veed ikke, om dette er den rigtige Opfattelse af Lovforslaget, og jeg udtaler mig derfor saa bestemt for at vise, at jeg ikke kan forstaa Forholdet anderledes. Men er dette Mening, er det aabenbart ikke rigtigt. Nu taler man om det ærekrænkende, der ligger i at modtage Fattighjælp. Jeg vil sige, at det er overmaade haardt og beklageligt, at en Mand skal være nødt til at modtage Hjælp af Fattigvæsenet, men naar man siger, at det er ærekrænkende, dypper man atter sin Pensel i Overdrivelser. Det er ubetinget ikke saaledes. Det er det ikke ifølge Grundloven, og vi skulle holde os til Landets Love. Det, man begrundet sin Sigelse om det ærekrænkende paa, er, at Fattighjælpen medfører Indskrænkning i Valgretten. Naar et æret Medlem i Dag har talt om, at man ikke vidste rigtig, hvorledes det hang sammen med Eftergivelse af Fattighjælp, med Refusionen af Fattighjælp, om den retablerede den borgerlige Stilling — det var det ærede Medlem fra Præsto Amts 3de Valgkreds, der sagde det — saa finder jeg dette høist mærkværdigt. Det ærede Medlem er efter sin private Stilling ret vel i Stand til at have en 3de om denne Slags Ting, og jeg tror, at der er ikke ret mange Medlemmer i denne Sal, som ikke ere paa det rene med, at det er en fuldstændig Restitution. De Tilfælde, hvori Valgretten indskrænkes, ere foruden Fattighjælp privat Tjenesteforhold, at en Mand er uden egen Husstand, og det kan vel ikke være ærekrænkende, og dernæst, at han er ude af Raadighed over sit Bo, og det kan vel heller ikke være ærekrænkende. De tredie Tilfælde foruden Fattighjælpen, er det, som stiller det mest klart, at der her ikke er Tale om Ærekrænkelse, det er, at en Mand ikke har haft Bopæl i Valgkredsen i det nærmeste Aar forud for Valgdagen. Det er altsaa ganske almindelige borgerlige Betingelser, som ere opstillede, og de kunne ikke have noget med Ærekrænkelser at gøre, heller ikke for dem, der have modtaget Fattighjælp.

Jeg vil nu, da jeg en Gang har faaet Ordet, gerne benytte Lejligheden til med det samme at gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Den ærede Ordfører accentuerede, at jeg havde nævnt, at der her var Tale om en tarvelig Understøttelse. Jeg havde med en Henvisning til § 64 i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen nævnt, at den ikke altid kunde være tilstrækkelig. Det maa jeg fastholde. Forstilleren er den, at der der gives den vedkommende, hvad han behøver, medens han

her faar en vis Pension og en fast Understøttelse. Jeg maa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at jeg sagde ikke dette som min Anse, men jeg gjorde opmærksom paa, at den Indvending, som fra forskellige Sider, ogsaa fra den ærede Ordfører, om ikke fra ham personlig, saa fra den Side, han tilhører, er bleven rettet imod mit Forslag, at det ikke gav tilstrækkeligt, kan med lige saa god Føje fremføres mod det ærede Medlems Forslag. Maatte jeg, medens jeg nævner dette, tillige gøre opmærksom paa, at naar den ærede Ordfører opgjorde det aarlige Indstud i Livrente- og Forsørgelsesanstalten til 1,870,000 Kr. — jeg tror, at det var dette Tal, som det ærede Medlem nævnte —, har det ærede Medlem undladt at medtage de øvrige Indstud i Livrenteanstalten af anden Beskaffenhed, og de beløbe sig til omtrent en Million. Det fremgaar af denne Bog, jeg her holder i min Haand, og den er til Tjeneste. Altsaa jeg siger, at man efter min Mening maa regne ikke 1,870,000 Kr., men 2,870,000 Kr., naar man vil regne rigtig. Dette er, som sagt, til det ærede Medlems Efterhånd. Hvad de andre Tal angaar, som det ærede Medlem nævnte i Formiddags, differerede de jo ikke meget fra dem, jeg opgav, og jeg tør ikke driste mig til at sige, at der ikke skulde kunne være en Misforstaaelse paa et eller andet Punkt ogsaa fra min Side, saa at jeg tror ikke, at vi behøve at tage Afstand fra hinanden med Hensyn til disse Tal. Det vilde jo heller ikke være til nogen Nytte, det er ikke derpaa, det kommer an. Det, det kommer an paa, er, om det Skøn, der ligger bagved disse Tal, er rigtigt, med andre Ord, om de Tal, som den ærede Ordfører nævner, virkelig med Føje kunne få Anvendelse paa det, der her er Tale om. Det vil komme an paa, om Kontorchef Rubin — jeg nævner den oprindelige Kilde til disse Tal — har argumenteret rigtigt i de Forhold, han har behandlet, og for det andet, om dette Skøn kan anvendes parvællt paa, hvad der her foreligger. Det er det, jeg ikke tror. Jeg tror det ikke af den simple Grund, at man her har medtaget enhver Mand og Kvinde, der efter sine Livsvilkkaar maa regne paa Fattigvæsenet „eller Belgøreheden“, og det kan let forrykke hele Forholdet. Det er et overordentligt elastisk Udtryk, her er brugt. Det er klart, at mange Tusinde Mennesker her i Landet regne paa Belgøreheden uden at regne paa Fattighjælp. Det er meget store Tal, som vilde komme frem ved Hjælp af denne Katego-ri, og det er derfor efter min Mening ikke muligt at anstille nogen egentlig Beregning over, hvad denne Institution vil kunne